

SØNDAG D. 16. SEPTEMBER 2007

Prædiken af Søren P. Grarup

Epistellæsning: Filipperbrevet kap. 2 v. 5-11.

PRÆDIKENTEKST: JOHANNESVANGELIET KAP. 15,1-9

Prædikentema: "Du blev skabt til lighed med Kristus - Discipelskab."

Udgangslæsning: Johannesevangeliet kap. 13 v. 34-35.

Du blev skabt til lighed med Kristus.

Det er overskriften for den uge, vi nu går ind i, i de 40 målrettede dage, vi gennemvandreren sammen som menighed.

Du blev skabt til lighed med Kristus - eller til at ligne Kristus.

Det vil mange nok høre som en rigeligt kraftig påstand, for når vi kender bare lidt til Jesus Kristus, vil den påstand let efterlade os med en ubehageligt mislykket følelse af, at det kan vi da slet ikke leve op til.

Den lighed kan vi - syndere som vi er - nemlig ikke leve op til. Ikke desto mindre er det Bibelens påstand. Det siges mange steder og på mange forskellige måder.

Vi blev skabt i Guds billede - det billede, som vi slørede og tabte i kraft af synden. Men hvor finder og ser vi igen det billede?

Hebræerbrevet siger: Kristus er Guds herligheds glans og hans væsens udtrykte billede, og han bærer alt med sit mægtige ord. (Hebr. 1,3)

I Jesus Kristus, som han gik på denne jord, ser vi, hvad Gud har skabt os til at være.

Vi kunne også tage adskillige udsagn af Jesu egen mund - f. eks. "I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden." (Joh. 13,34) Og vi kunne finde mange ord i Ny Testamente, der er skåret over samme læst: Ligesom Kristus, sådan vi.

Johannes skriver om det, der ligger ud over tidens grænse: Mine kære, vi er Guds børn nu, og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi skal blive. Vi ved, at når han (Kristus) åbenbares, skal vi blive ligesom han, for vi skal se ham, som han er. (1. Joh. 3,2)

Og Peter går en skridt videre, når han siger om det samme: vi skal ... få del i guddommelig natur. (2. Pet. 1,4)

Jo - der er godt bibelsk hold i påstanden, at vi er skabt til lighed med Kristus.

Hvad der venter os ude over vort jordiske livs grænse, det må vi glæde os til. Men vi kan kun tale om det i billeder, og kun så langt, som Gud selv har åbenbaret det for os. For der findes ikke ord på menneskesprog til at beskrive Guds evighed, som den er.

Men han har ladet lyset derfra skinne ind i vor verden, her hvor vi har fået et liv at leve.

Den klareste stråle i det lys, var Guds søn Jesus Kristus, der var menneske som vi.

Vi er skabt til lighed med ham.

Det handler om discipelskab - at være Jesu discipel.

Hvis Kristus skal vinde skikkelse i os, må vi være hans disciple.

Ordet discipel betyder slet og ret lærling eller elev. Af en eller anden grund er det kun de færreste bibeloversættere, der har fundet på at modernisere det ord. Og det er faktisk ganske godt. For i dag forstår vi nok ikke det samme ved en lærling eller en elev, som man gjorde på Jesu tid - og som vi gør, når vi taler om, at vi skal være Jesu lærlinge eller disciple.

I dag findes der ikke mange rigtige lærlinge i Danmark. Man starter og slutter sin håndværksuddannelse på skolebænken - og så er man i praktik i nogle perioder, så man kan

prøve alt det, man har læst i bogen. Skal man lære noget i dag, så begynder det i hovedet, og så skal man serere bøvle med at få det flyttet ud i hænderne.

Jesus var tømrer. Men han havde aldrig gået på teknisk skole. Han havde ikke engang stået i lære, sådan som jeg selv, stod i lære, da jeg var gartnerelev - - selv om vi sang det i en af de første salmer i dag (Du kom til vor runde jord ... stod i tømrerlære.) Nej, knægten var da bare fulgt i hælene på sin far Josef ude i værkstedet. Han så hvad far gjorde, og så prøvede han at gøre ligesådan. Han fik en pind at save i - og skar sig selvfølgelig i fingeren, for det skal man prøve. Så har far Josef holdt en pause i sit seriøse arbejde for at vise drengen hvordan han skulle holde på saven og lade være med at stritte med venstre tommelfinger, som altid er den første finger, man saver sig i. Og sådan gik hverdagen med leg, der mere og mere blev til arbejde - og en dag var Jesus en lige så dygtig tømrer som sin far Josef.

Han begyndte i hånden, og fik siden sine færdigheder flyttet op i hovedet - stik modsat af, hvad man gør i dag. Sådan blev håndværkerbørn til håndværkere, landmandsbørn til landmænd, vinavlerbørn til vinavlere.

Og det var efter ganske samme uddannelsesprincip, at f. eks. Paulus blev uddannet teolog, da han sad ved Gamaliels fødder.

Der var en århundreder lang tradition for, at rabbier havde disciple - og de gammeltestamentlige profeter havde disciple, der fulgte dem, som en dreng fulgte sin far eller en pige fulgte sin mor - og lærte - profetdisciplene blev faktisk kaldt profetsønner.

Det, der sker i dette naturlige discipelskab, er, at disciplen ikke kun får den tekniske kunnen eller den eksakte viden med sig. Han eller hun får også sjælen i arbejdet med sig - traditionerne, omhuen, stoltheden, ånden - så at produktet fremstår, så det ikke bare handler om kolde praktiske funktioner, men om mennesker og om liv. Det unikke ved det gamle håndværk, der næsten er gået tabt i dag, er, at det ikke kun var *håndværk*, men lige så meget *åndværk*.

Det er det, der går tabt, når uddannelse begynder i hovedet og senere skal flyttes ud i hænderne. Og vi kommer meget let til at tænke på og gebærde os i det, at være Jesu discipel på samme måde, så vi begynder med hovedet.

Vi skal høre eller læse alle ordene, forstå, have teoretisk sammenhæng, acceptere - og så skal vi tilrettelægge og planlægge og gøre tingene åh så rigtigt. Og så er det, vi får sved på panden og åndeligt stress. For vi føler - ganske berettiget - at vi ikke kan leve op til vor læremester.

Vi, der følger med i vort 40 dages forløb, læser rigtig mange ord. Et kapitel i Rick Warrens bog hver dag. Og mon ikke ganske mange af os efter en dags læsning har siddet med en lidt forpustet følelse af, at her er vel nok mange ting, vi skal gøre og leve op til.

Det sker, dels fordi det nogle steder faktisk er sådan Rick Warren får formuleret sig. Men ofte sker det vel også, fordi vi har så svært ved at frigøre os af den idé, at når vi er Jesu disciple, så går vi i åndelig teknisk skole, hvor det hele skal ind gennem hovedet først.

I dag kan man ligefrem finde discipeltræningsprogrammer, der bygger på dette teknisk-skole-princip.

Men dér kan vi næppe begynde, når det handler om at være Jesu discipel. Af to grunde:

- 1) Guds nåde - som er den adgang til at blive Jesu discipel - Guds nåde drukner i al vor leven op til.
- 2) Praktikken, når teorien skal omsættes til liv, bliver ikke til mere, end vor syndige natur tillader - og det er ikke ret meget.

Jo, i bedste fald kan den teoretiske granskning føre os til et ønske eller en længsel efter, at det, vi gransker, skal blive levende virkelighed - og føre os til at løbe i hælene på Jesus, som han selv løb i hælene på sin far Josef i tømrerværkstedet i Nazaret - - eller sagt på mere traditionelt

prædikensprog: at det vi læser, må skabe en længsel efter at følge i Jesu fodspor.

Det er nemlig at være Jesu discipel. Det er i denne følgeskabsproces, at han vinder skikkelse i os, så vi ikke bare lærer, hvordan det bør se ud, når man er kristen, men så vort liv tager form efter hans liv - helt derinde, hvor tanker og ord og handlinger bliver til, længe før de er tanker og ord og handlinger.

De tolv, som Jesus udvalgte til at bære discipelskabet videre ud i verden - det første han sagde til dem var ikke: Hør her og forstå, hvad jeg siger. - Det første han sagde til dem, var: Følg mig.

Det er også det, han siger til os. For det er når vi gør det, at han vinder skikkelse i os, og Guds billede, som vi blev skabt i, træder stadig tydeligere frem i vort liv og fællesskab..

Men hvordan skal vi bære os ad med det, når det vi har er en bog med ord - og her tænker jeg ikke på Rick Warrens bog, men på Bibelen. Og hvordan skal vi bære os ad med det, når vi nu er så indgroet i den idé, at det, vi skal lære, skal filtreret i hovedet først? Hvad skal vi gøre?

Jesus sagde: Følg mig! Og det gjorde de - de gik sammen med ham hen ad landevejen, hørte hvad han sagde, så hvad han gjorde - og prøvede også at gøre ham det efter. Det lykkedes ikke altid lige godt. Men så viste Jesus dem et langt stærkere billede på, hvad det er at være Jesu discipel.

“Jeg er vintræet, I er grenene,” sagde han. Vi læste det afsnit i Johannesevangeliet lige før prædikenen.

Det er et billede, vi ofte bruger, når vi skal beskrive, hvordan fællesskabet i den kristne menighed hænger sammen - Jesus er stammen, vi er grenene. Og det handler billedet også om.

Vi bruger også billedet, når vi fokuserer på, hvad der kommer ud af vort liv og færd og virke - som enkeltmennesker eller som menighed - - vi skal bære frugt. Og det handler billedet også om. Men overordnet handler det om at være Jesu discipel. Det siger Jesus jo, idet han konkluderer: Derved herliggøres min fader, at I bærer megen frugt og bliver mine disciple.

Det er en og samme sag her - at bære frugt og at være Jesu discipel.

Det sker ved, at vi er lige så forbundet med ham i livsfællesskab og livsénhed, som grenen er forbundet med stammen. Grenen og stammen lever det samme liv - frugten, der hænger på grenen, tilhører lige så fuldt stammen, som den tilhører grenen - ja, uden forbindelse med stammen kan grenen slet ikke bære frugt - den visner og dør.

At være Jesu discipel er ikke blot at prøve at efterligne Jesus - det er at tage imod og udleve hans liv, som grenen tager imod saft og kraft og næring fra stammen og bærer frugt.

Howdan går det til? Jesus siger det: Hvis I bliver i mig, og mine ord bliver i jer, så bed om, hvad I vil, og I skal få det.

Hvis vi vil være Jesu disciple, bliver bønner vor vigtigste aktivitet - så vigtig, at den ikke blot bliver en aktivitet, men en livsstil, vort åndedræt. For det er bønnens kommunikation med Gud, der er saftkanalen mellem stammen og grenen - livskanalen mellem Jesus og os.

I bønnens fællesskab med Jesus, prentes hans sindelag ind i os, så vort liv ikke blot er *håndværk*, men *åndværk*.

I bønnens fællesskab med Jesus - og med hinanden - får Jesu ånd, Helligånden, spillerum og råderum i vort liv og i vort fællesskab, så det bliver Jesu frugter, vi bærer - Jesu ord, der høres, Jesu gerning, der gøres, Jesu kærlighed, der favner.

I bønnens fællesskab med Jesus og med hinanden bliver Bibelens vidnesbyrd mere og andet end eksempler til efterligning, noget at leve op til - - det bliver levende ord - Guds tiltale til os, med vejledning gennem hverdagen, opmuntring - ja, mere end det: skabende ord, som former vort liv til stadig større lighed med Kristus, idet hans Ånd vinder terræn i vort liv.

I bønnens fællesskab med Jesus og med hinanden begynder vi at ane, hvor ufattelig stor Guds nåde er, så vi tør slippe os selv og hinanden fri af alle krav om at skulle leve op til store idealer, som bare gør os forpustede. Er bønnen vort åndedræt, bliver vi aldrig forpustede. Vi kan leve nådigt med hinanden og med hver vor egen ufuldkommenhed. For vi følges med Jesus, Guds Søn, som selv er Gud, som kom ned til os, fordi vi aldrig kan klatre op til ham.

Han gik helt ned i vor dybeste afmagt i døden, for at have fællesskab med os, så vi kan have fællesskab med ham - et fællesskab, der er som grenens fællesskab med stammen, så han vinder skikkelse i os på trods af vor ufuldkommenhed.

At leve i det fællesskab er at være Jesu discipel.

Jeg har brugt udtrykket "bønnens fællesskab med Jesus og med hinanden". Og jeg må indrømme, at det måske er et af de lidt for retorisk glatslebne udtryk, der næsten ikke er til at håndtere, når det kommer til praksis.

Hvad skal vi bede om i dette bønnens fællesskab - som Jesu disciple? Skal vi bede om kraft, om mere tro, om indsigt eller visdom, om nådegaver? Hvad skal vi bede om som Jesu disciple?

Når Jesus opsummerer, hvad det er at være hans discipel - hvad det er at følge ham - hvad der kendetegner hans disciple midt i denne verden, så lander han gang på gang på ordet "kærlighed": "Bliv i min kærlighed." - "Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden." Kærligheden var jo Jesu stærkeste kendetegn, da han gik her på jorden - kærligheden er Guds kendetegn, for Gud er kærlighed.

Så mon ikke det ord er rigtig godt at sætte som overskrift for vor bøn - bønnen, der er vor vigtigste aktivitet som Jesu disciple, så vigtig, at den må blive mere end en aktivitet - den må blive vor livsstil - vort åndedræt.

Amen.

STILHED.